

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D. G., t. č. v B.,**
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 23. 10. 2018, č. j. OAM-250/LE-LE05-LE30-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 7. 2. 2019.
2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce. Žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl, že na území České republiky bydlí jeho přítelkyně, kterou si chce vzít, přičemž jde o paní T. H., rovněž uvedl, že na území České republiky chce zůstat s blízkými, rovněž protože tu žije půlku života. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí však s touto skutečností vůbec nijak nevypořádal. Při rozhodování o omezení osobní svobody cizince je třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života cizince, uplatní se tedy analogicky ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud opakovaně přezkoumává míru zásahu rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu do soukromého života žadatelů o mezinárodní ochranu a předmětné námitky neodmítá jako irelevantní. V této situaci hodnotí především dobu, kdy byl rodinný život navázán a eventuální legitimní očekávání cizince ohledně vedení rodinného života. Např. v rozsudku č. j. 1 Azs 20/2015-45 NSS uvedl: *„Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je ji v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J, Kosař, D, Kratochvíl, J. Bobek, M Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*
3. Ačkoliv žalobce již přímo při podání své žádosti o mezinárodní ochranu zdůraznil to, jak je pro důležitý jeho vztah s přítelkyní, kterou si chce vzít za svoji manželku, přičemž zmínil i další nezanedbatelné vazby na území České republiky, žalovaný se těmito otázkami vůbec nezabýval a soustředil se výlučně na údajnou účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, přestože byl s ohledu na výše uvedené skutečnosti informován o tom, že zajištění žalobce bezesporu povede k nikoliv zanedbatelnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce přitom netvrdí, že by jeho vazby na území České republiky musely vést k nemožnosti aplikace institutu zajištění, zdůrazňuje však, že za akceptovatelné nelze považovat rozhodnutí, které jeho tvrzení zcela pomine, aniž by se

předmětnou otázkou (třeba jen stručně) vypořádalo. S ohledem na to, že žalovaný byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zvážit a neučinil tak, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

4. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi zásadními skutečnostmi a zajistil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný požádal o udělení mezinárodní ochrany účelově s cílem legalizovat si na území pobyt a vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť tento mohl opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nikoli až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaný se dostatečným způsobem také zabýval možností uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu v případě žalobce, avšak po posouzení všech skutečností učinil závěr, že toto opatření by v případě žalobce bylo neúčinné, neboť žalobce vědomě nerespektuje platný právní řád ČR, neplní své povinnosti, včetně uložení správního vyhoštění, přičemž úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany na území ČR projevil až po svém zajištění Policií ČR, pouze aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění (ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu). Tyto veškeré skutečnosti jsou podrobně popsány především na č. 1. 3 - 4 napadeného rozhodnutí. Rovněž doba trvání předmětného zajištění (ust. § 46 odst. 5 zákona o azylu) do dne 7. 2. 2019 byla uložena v souladu se zákonem vzhledem ke zjištěným individuálním okolnostem případu. V napadeném rozhodnutí žalovaný také podrobně popsal důvody k uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po stanovenou dobu. Ke svému soukromému životu žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný a nesdílí společnou domácnost s občanem EU, žalovaný se tedy zabýval v napadeném rozhodnutí i těmito aspekty. Nadto v této souvislosti poukázal na rozhodnutí NSS v Brně ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 a ze dne 28. 4. 2011 č. j. 1 Azs 5/2011 nebo na rozsudek NSS v Brně ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011, kde se m.j. uvádí, že ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž námitky právního zástupce žalobce uvedené v podané žalobě považuje za neopodstatněné.
6. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
7. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**

8. V souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu větou předposlední před středníkem bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.
9. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 18. 10. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců B. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že při pobytové kontrole dne 17. 10. 2018 bylo zjištěno, že se na území ČR nachází neoprávněně a byl již v minulosti veden v evidenci nežádoucích osob. Z tohoto důvodu bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění, rozhodnutím ze dne 18. 10. 2018, č. j. KRPA-393165-20/ČJ-2018-000022 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí vyhoštění.
11. Dne 20. 10. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že zde bydlí jeho přítelkyně, kterou si chce vzít za manželku. Dále uvedl, že jeho kamarád I. A., žadatel o azyl v roce 2009 – 2011, odjel na Donbas do války. Vypověděl, že je s ním v kontaktu, a že je pro ukrajinskou vládu zrádce. Dále uvedl, že pan P. O. s trvalým pobytem v ČR ho už dávno měl nahlásit jako zrádce Ukrajiny. Dodal, že tady bydlí, pracuje a žije už půlku života, chce zde dál žít, platit daně a být s blízkými. Uvedl, že si zde dokáže představit svůj život a život jeho drahé polovičky H. T. Závěrem děkuje za všechno.
12. Námitky žalobce se týkaly toho, že žalovaný se nevypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce.
13. V obecné rovině je možné začít konstatováním, že pokud chce cizinec setrvat na území ČR, tento fakt sám o sobě ještě nezaručuje, že nebude mařit průběh řízení o své azylové žádosti. Opačný výklad by zbavoval smyslu a účelu především ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, vztahující se k cizincům, u nichž existuje oprávněná domněnka, že jejich cílem je vyhnout se svému vyhoštění. Účelem tohoto ustanovení je totiž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31 „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situace, kdy cizinec během*

řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“. Správní orgán musí hodnotit i jiné okolnosti než cizincovu motivaci zůstat.

14. Zdejší soud vycházel z toho, že zákon o azylu správnímu orgánu explicitně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zajištění do soukromého života žalobce. Nebylo možno odhlížet ani od skutečnosti, že podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva se nejedná o neoprávněný zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života, jestliže je přijaté opatření v souladu se zákonem, sleduje naléhavou společenskou potřebu a je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli (účelu).
15. V nyní projednávané věci byl žalobce zajištěn dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účelem tohoto ustanovení je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 4Azs 9/2017-31 *„zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“* Mezi legitimní cíle vnitrostátního zákonodárství patří dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva udržování veřejného pořádku a kontrola vstupu a pobytu cizinců na území státu (srov. rozsudek ve věci Mubilanzila Mayeka a Kaniki Mitunga proti Belgii ze dne 12. 10. 2006, bod 81). Žalovaný v daném případě shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany účelovou (podanou pouze s cílem vyhnout se svému vyhoštění nebo je pozdržet) a zároveň nepovažoval za dostatečné uložení některého ze zvláštních opatření, jak je upravuje § 47 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný přihlížel k důležitým aspektům žalobcova života na území ČR: tedy, že porušil právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Svou zákonnou povinnost vycestovat z území Evropské unie zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak v ČR pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a po skončení platnosti jemu uděleného výjezdního víza. Současně správní orgán poukázal na to, že v případě žalobce se jedná již o druhou žádost o mezinárodní ochranu, svou první žádost podal dne 7. 9. 2009, tato žádost byla pravomocně zamítnuta.
16. V doplnění žaloby bylo odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1Azs 20/2015-45. Zástupce žalobce již však neuvedl následující bod 23 odůvodnění: *„Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. K tomu je třeba připočíst výše popsané důvody veřejného pořádku včetně porušování imigračních pravidel v minulosti a vědomého uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Při uložení povinnosti setrvat v ZZC proto byla zachována spravedlivá rovnováha mezi ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného nepředstavovalo porušení mezinárodního závazku vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.“*
17. Lze shrnout, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, v ČR pobýval v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a po skončení jemu uděleného výjezdního víza. Současně lze konstatovat, že v případě žalobce se jedná již o druhou žádost o mezinárodní ochranu. Naproti tomu žalobce v průběhu správních řízení a

až do vydání napadeného rozhodnutí neuvedl žádné zvláštního zřetele hodné důvody, které by se vztahovaly k jeho rodinné situaci a s nimiž by se správní orgán tudíž byl povinen vypořádat, kromě toho, že si chce svoji přítelkyni vzít za manželku. Tvzení žalobce o nepřiměřenosti zásahu nebylo nijak hlouběji rozvinuto. Podstatu nepřiměřenosti zásahu způsobeného rozhodnutím o zajištění dle zákona o azylu žalobce v konkrétních rysech neosvětlil ani v žalobě. Pouhé odloučení partnerů z důvodů zajištění jednoho z nich bez dalších přidružených okolností ještě neznamená nepřiměřený zásah, přihlédne-li se ke skutečnosti, že cizinec i v zařízení pro zajištění cizinců může přijímat návštěvy (k tomu srov. analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2016-32 a ustanovení § 134 zákona o pobytu cizinců). Vzhledem k vágnosti žalobcových tvrzení v rámci správních řízení nelze správnímu orgánu vytýkat, že se v rozhodnutí o zajištění žalobce dle zákona o azylu nezabýval zásahem tohoto rozhodnutí do soukromého života žalobce.

18. Na okraj lze konstatovat, že právo na ochranu soukromého života není bezbřehé. Podle čl. 10 odst. 2 LZPS, který dle soudu lépe vystihuje podstatu ochrany soukromého života, neboť stanoví přímo, že „každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života“, ve spojení s čl. 8 odst. 2 EÚLP platí, že sledování některého z tam stanovených účelů představuje výjimku ze zákazu zásahů do soukromého života, je-li ovšem takový zásah v souladu se zákonem a nezbytný v demokratické společnosti. V případě žalobce mělo jeho zajištění zákonný základ v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a legitimní cíl, spočívající v kontrole vstupu a pobytu cizinců na území státu (k tomu srov. např. rozsudek ESLP Mubilanzila Mayeka a Kaniki Mitunga proti Belgii ze dne 12. 10. 2006, bod 79). Nezbytnost zajištění byla dána potřebou kontroly nad průběhem správního řízení.
19. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
21. Usnesením ze dne 8. 11. 2018, č. j. 17 A 158/2018-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 22. 11. 2018) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty,

kteřou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. prosince 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně